

Arrest

nr. 196 084 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in Isfahan, Iran. Toen u ongeveer één jaar oud was keerde u met uw familie terug naar het dorp waarvan uw ouders afkomstig zijn, namelijk Kohne Masjed (district Pul-e-Khumri, provincie Baghlan).

Uw vader was commandant van de politieke partij 'Hezb-i-Wahdat' te Baghlan en ondervond hierdoor problemen. Zo werd hij op een keer, vóór de komst van de Taliban, meegenomen en gefolterd door twee andere commandanten. Toen de Taliban aan de macht kwam werd uw vader door een commandant van de Taliban, genaamd 'Habib Wakil Nasim', opnieuw aangevallen, meegenomen en

opgesloten. Na vele pogingen van uw moeder en grootmoeder werd hij uiteindelijk vrijgelaten. Hierna vluchtte u met uw familie naar Pakistan, waar jullie acht maanden lang in Quetta woonden. Na deze acht maanden trok u met uw gezin naar Isfahan, Iran, waar u woonde tot oktober 2007.

U verliet Iran omdat u als Afghaan werd gediscrimineerd en reisde, zonder familieleden, naar het Verenigd Koninkrijk waar u in 2008 asiel aanvraagde en ging wonen in Londen. Uw asielaanvraag werd geweigerd in het Verenigd Koninkrijk en u werd gerepatriëerd naar Kabul in 2011. Na één nacht in Kabul te hebben verbleven trok u naar familieleden in uw geboortedorp. Na ongeveer tweeënhalve maand verliet u opnieuw, nadat u een visum voor Iran bewoog in Mazar-i-Sharif, Afghanistan en ging u weer wonen in Isfahan.

In Isfahan woonde u twee jaar, tot in 2013. Vervolgens vertrok u weer richting Europa. In Griekenland werd u tegengehouden en teruggestuurd naar Turkije. Nadat u drie maanden werd opgesloten in Turkije werd u opnieuw gerepatriëerd naar Kabul. In Afghanistan woonde u op verschillende plaatsen, namelijk bij familieleden in Pul-e-Khumri, in uw geboortedorp en bij de schoonouders van uw zus in Mazar-i-Sharif.

Nadat u zes maanden in Afghanistan leefde trok u terug naar Isfahan waar u een jaar verbleef, van 2014 tot 2015. In de zomer van 2015, De 28ste of de 29ste van de maand Ghordat (=18/19 juni 2015), reisde u via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk om op 12 augustus 2015 in België aan te komen. U vroeg de volgende dag asiel aan. In Griekenland werden op 27 juni 2015 en in Hongarije op 17 en 18 juli 2015 uw vingerafdrukken afgenomen. Ook in het Verenigd Koninkrijk werden reeds op 3 maart 2008 uw vingerafdrukken genomen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, omdat u vreest dat de vijanden die uw vader heeft u iets zouden aandoen. Bovendien vreest u de algemene onveiligheidssituatie en is het in Afghanistan moeilijk om werk te vinden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een doktersattest in verband met problemen aan uw knie, een lidkaart van de politieke partij van uw vader, enkele andere documenten omtrent het werk dat uw vader deed voor deze politieke partij, een certificaat dat aantoonde dat u les volgde in het Verenigd Koninkrijk, een document in verband met uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, een document dat uw repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk aantoonde en zowel een groot als een klein formaat van uw taskara.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Zo baseert u uw vluchtmotieven in de eerste plaats op de vrees die u zou hebben voor de vijanden van uw vader. Uw vader zou namelijk actief zijn geweest als commandant bij de politieke partij Hezb-i-Wahdat en hierdoor vele vijanden hebben gemaakt, die hem meer dan één zouden hebben aangevallen (CGVS, p.14 &15). Uzelf vreest dat u zou vervolgd worden om het feit dat u zijn zoon bent (CGVS, p.16).

Hoewel het CGVS niet uitsluit dat uw vader twintig jaar geleden dergelijke functie binnen de partij Wahdat zou hebben bekleed, ziet het CGVS niet in hoe zijn toenmalige activiteiten heden nog steeds een risico op vervolging voor uzelf met zich zouden kunnen meebrengen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor bij DVZ louter en alleen melding maakt van het feit als zou uw vader in 1997 een maand in de gevangenis hebben gezeten. Van andere problemen die uw vader zou hebben gekend, maakte u geen enkele melding (vragenlijst, vraag 3.7). Als u bovendien gevraagd wordt naar wat meer uitleg bij de activiteiten van uw vader, stelt u daar niets over te weten (CGVS, p.21).

Stel dat het CGVS het aannemelijk zou achten dat uw vader twintig jaar geleden problemen kende, dan nog toont u niet aan dat uw vrees voor vervolging voor deze mensen nog actueel zou zijn. Het is daarbij overigens markant te noemen dat u verklaart een vrees te hebben voor deze vijanden maar dat twee van de drie vijanden die uw vader zou hebben volgens u reeds zijn gestorven en dat u geen enkel idee heeft waar deze derde vijand zich zou bevinden (CGVS, p.16). Hiernaast dient te worden opgemerkt dat u in recente jaren tot twee keer toe naar Afghanistan terugkeerde. U verklaart bij terugkeer geen problemen te hebben gehad met de zogezegde oude vijanden van uw vader (CGVS, p.16). Bovendien zouden er zich volgens u nog tal van familieleden (CGVS, p.10 & 16) in uw geboortestreek bevinden, waardoor het eerder ongeloofwaardig lijkt dat de familieleden van uw vader effectief zouden vervolgd worden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u na uw twee repatriëringen nog een aanzienlijke tijd, namelijk de eerste keer tweeënhalve maand en de tweede keer zes maanden (CGVS, p.6 & 7), in Afghanistan verbleef. De vaststelling dat u telkens pas na aanzienlijke tijd besloot om uw land terug te verlaten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Gezien deze vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees voor de vijanden van uw vader.

Wat betreft uw vrees voor de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS, p.22) dient er op te worden gewezen dat dit geen motief is dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert.

Uw verklaring dat u in Afghanistan geen werk zou vinden (CGVS, p.17), kan evenmin leiden tot een toekenning van een beschermingsstatus gezien het louter socio-economisch karakter van dit motief. Gelet op bovenstaande vaststellingen, heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De

provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en . wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Gezien uw aanzienlijke werkervaring beschikt u bovendien over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Mazar e-Sharif. Zo was u in Iran jarenlang actief in een meubelzaak (CGVS, p.15) en vond u tijdens uw laatste verblijf in Afghanistan werk als arbeider in de bouwsector (CGVS, p.19). Bovendien kan u op de financiële steun van uw vader terugvallen. Het is namelijk hij die u geld opstuurde om uw laatste vlucht naar België te bekostigen (CGVS, p.17). Gezien u nog drie andere broers heeft die de dure onderneming naar Europa konden ondernemen, lijkt het er bovendien op dat uw familie enige financiële slagkracht heeft.

Verder leefde u van 2008 tot 2011 in Londen (CGVS, p.8). Hiermee toonde u reeds aan dat u over een dergelijk aanpassingsvermogen beschikt dat u zich niet alleen zou kunnen vestigen in een omgeving die vreemd voor u is, maar ook dat u kan aarden in een grootstedelijke context.

Voorts is Mazar e-Sharif voor u geen vreemde omgeving. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere malen in Mazar e-Sharif bent geweest (CGVS, p.7, 8 &17), wat er op wijst dat u weet hoe u zich in de stad kan begeven en er aldus een degelijke kennis van hebt. Bovendien zou u kunnen terugvallen op de schoonouders van uw zus die in Mazar e-Sharif wonen, waar u ook tijdens uw laatste verblijf in Afghanistan voor een deel zou hebben gewoond (CGVS, p.7).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om, tot drie maal toe, naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Mazar e-Sharif te hervestigen, verwijst u enkel naar het algemeen onveiligheidsgevoel dat u heeft over heel Afghanistan (CGVS, p.18). Zoals eerder in deze beslissing werd aangehaald is dit echter geen motief dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De lidkaart en overige documenten omtrent het werk van uw vader die u voorlegt bevestigen zijn politiek lidmaatschap, dat in deze beslissing niet ter discussie staat. Het doktersattest van een centrumarts toont hoogstens aan dat u last heeft van kniepijn maar houdt geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven. Verder legt u enkele documenten in verband met uw verblijf in, alsook uw repatriëring door het Verenigd Koninkrijk en uw taskara neer. Deze documenten tonen uw identiteit aan alsook het feit dat u in het Verenigd Koninkrijk woonde. Zij houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en kunnen de geloofwaardigheid ervan bijgevolg niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging, van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) “(miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte)” en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Na een theoretische uiteenzetting van de respectievelijke wetsbepalingen, hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat hij over een veilig vluchtalternatief beschikt in Mazar-e-Sharif. Verzoeker verwijst naar de “UNHCR Guidelines on International Protection: Internal Flight or Relocation Alternative within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”, waaruit blijkt dat men bij de beoordeling van het al dan niet voorhanden zijn van een vluchtalternatief rekening moet houden met de analyse van de vragen naar “relevance” en “reasonableness”. In dit kader meent verzoeker dan ook dat de socio-economische omstandigheden wel degelijk relevant zijn. Zij zijn immers van belang bij de beoordeling van de vraag of een interne vestiging in Mazar-e-Sharif redelijk is. Verzoeker onderneemt vervolgens een poging om aan te tonen dat een vluchtalternatief in Mazar-e-Sharif niet redelijk, noch relevant is en stelt:

“1) De veiligheidssituatie in Mazar-e-Sharif

Verwerende partij is van mening dat veiligheidssituatie in Mazar-e Sharif niet zo is dat de eiser een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er zou “geen reëel risico op ernstige schade” in “zijn” regio.

De eiser wenst te herhalen dat hij uit Poli Khumri afkomstig is, niet uit Mazar-e Sharif. Mazar-e Sharif is niet zijn regio van herkomst, maar wel, een potentieel veilig vluchtalternatief.

Uit de criteria van de UNHCR, is de vraag niet of er een reëel risico van ernstige schade bestaat maot of hij een redelijk gewoon leven zou kunnen hebben.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is zorgwekkend en de situatie zich verslechterde, zoals herkend door verwerende partij.

In een recent rapport van 3 maart 2017, stelt de Secretaris Generaal van de VN een stijging van de veiligheidsincidenten in het land vast:

[...]

Hij stelt ook vast dat burgers meer en meer de slachtoffers zijn van deze veiligheidsincidenten:

[...]

Mazar-e Sharif is ook getroffen door deze stijging van het geweld. Indien deze aanvallen zijn als “high profil attacks” beschreven, blijven de slachtoffers van deze aanvallen burgers:

[...]

De provincie Balkh en zijn hoofdstad, Mazar-e Sharif, is bijgevolg ook getroffen door aanvallen, met burgerslachtoffers als gevolg:

[...]

UNAMA bevestigt ook in een recent rapport van februari 2017 dat burgers slachtoffers zijn van deze doelgericht aanvallen. Deze doelgerichte aanvallen vormen 10% van de burger slachtoffers in 2016:

[...]

Het feit dat aanvallen een doelgericht karakter hebben betekent bijgevolg niet dat de eiser in een veilige situatie kan leven en geen risico zal kennen om slachtoffer te worden van een aanval.

2) De banden van de eiser met de stad van Mazar-e-Sharif De verwerende partij is van mening dat de eiser zich kan vestigen in Mazar-e-Sharif namelijk omdat hij over aanpassingsvermogen beschikt, dat zijn familie over financiële middelen beschikt en dat hij reeds naar die stad is geweest en een degelijke kennis ervan hebt, aangezien de schoonouders van zijn zus daar wonen.

Zodat eerder uitgelegd, moet het veilige vluchtalternatief duurzaam zijn. Het feit dat de eiser zeer onrechtstreeks familieleden hebben die in Mazar-e-Sharif wonen, betekent niet dat hij zich kan definitief en op lange termijn zich vaststellen.

Het feit dat tijdens zijn last verblijf in Afghanistan, de eiser regelmatig beweeg tussen verschillende steden en regio, bevestigt dat Mazar-e Sharif enkel een tijdelijke verblijfsplaats was.

De eiser heeft bovendien uitgelegd dat na zijn terugkeer in Afghanistan, hij geen job meer kon vinden. Het feit dat hij zeer voorlopig door zijn vader werd geholpen vormt ook niet een aanwijzing dat de eiser op lange termijn in die stad zou kunnen leven.

De verwerende partij heeft bovendien niet in aanmerking genomen het feit dat de eiser zich ongepast voelt in Afghanistan, in steden evenals in dorpen, na lange verblijven in Europa, waarin hij zich "verwesterde".

Hij is bijgevolg van mening dat hij niet meer zich zou aanpassen aan de Afghaanse samenleving, wat zou ook een hervestiging moeilijk vormen."

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Stukken

De verwerende partij legt op 14 november 2017 een aanvullende nota neer met als nieuw element de COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Balk province" van 28 april 2017 die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij legt ter zitting een aanvullende nota neer met volgend nieuw stuk: een psychologisch attest d.d. 20 november 2017 van K. M..

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Er dient vastgesteld dat verzoeker de schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en de schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het BW aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze deze artikelen zijn geschonden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat deze onderdelen van het middel niet ontvankelijk is.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn voorgehouden vrees voor de vijanden van zijn vader niet aannemelijk maakt, of toch minstens niet aannemelijk maakt dat deze vrees actueel is; (ii) verzoekers vrees voor de algemene onveiligheidssituatie in Afghanistan geen motief is dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert en ook zijn verklaring dat hij in Afghanistan geen werk zou vinden niet kan leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus vermits het louter socio-economisch karakter van dit motief en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor de vijanden van zijn vader.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geponde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Het thans door verzoeker neergelegde psychologische attest vermag niet de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. Uit het attest dat hij voorlegt omtrent zijn psychische toestand blijkt weliswaar dat verzoeker angstig is, een gevoel van isolatie kent en hij lijdt aan een ernstige depressie. Deze vaststellingen vormen evenwel op zich geen bewijs van de door hem aangehaalde feiten, noch kunnen zij een verklaring bieden voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaagheden in zijn verklaringen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Gezien uw aanzienlijke werkervaring beschikt u bovendien over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Mazar e-Sharif. Zo was u in Iran jarenlang actief in een meubelzaak (CGVS, p.15) en vond u tijdens uw laatste verblijf in Afghanistan werk als arbeider in de bouwsector (CGVS, p.19). Bovendien kan u op de financiële steun van uw vader terugvallen. Het is namelijk hij die u geld opstuurde om uw laatste vlucht naar België te bekostigen (CGVS, p.17). Gezien u nog drie andere broers heeft die de dure onderneming naar Europa konden ondernemen, lijkt het er bovendien op dat uw familie enige financiële slagkracht heeft.

Verder leefde u van 2008 tot 2011 in Londen (CGVS, p.8). Hiermee toonde u reeds aan dat u over een dergelijk aanpassingsvermogen beschikt dat u zich niet alleen zou kunnen vestigen in een omgeving die vreemd voor u is, maar ook dat u kan aarden in een grootstedelijke context.

Voorts is Mazar e-Sharif voor u geen vreemde omgeving. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u meerdere malen in Mazar e-Sharif bent geweest (CGVS, p.7, 8 & 17), wat er op wijst dat u weet hoe u zich in de stad kan begeven en er aldus een degelijke kennis van hebt. Bovendien zou u kunnen terugvallen op de schoonouders van uw zus die in Mazar e-Sharif wonen, waar u ook tijdens uw laatste verblijf in Afghanistan voor een deel zou hebben gewoond (CGVS, p.7).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om, tot drie maal toe, naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Mazar e-Sharif te hervestigen, verwijst u enkel naar het algemeen onveiligheidsgevoel dat u heeft over heel Afghanistan (CGVS, p.18). Zoals eerder in deze beslissing werd aangehaald is dit echter geen motief dat onder de Geneefse Vluchtelingenconventie ressorteert." Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de COI Focus "Afghanistan. Security Situation in Balk province" van 28 april 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijbrengt, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Met het louter betwisten van dit besluit, het verwijzen naar en bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit rapporten en de argumentatie dat de steeds meer burgers slachtoffer zijn van doelgerichte aanvallen zodat het doelgericht karakter niet betekent dat verzoeker in een veilige situatie kan leven, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mazar-e-Sharif is gesteund.

Verzoeker komt in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de blote *post factum*-beweringen dat hij niet op lange termijn bij zijn schoonfamilie terecht zou kunnen, dat hij niet duurzaam in de stad Mazar-e-Sharif kan leven, hetgeen ook zou blijken uit het feit dat hij tijdens zijn laatste verblijf regelmatig bewoog tussen verschillende steden en regio's en dat zijn vader hem slechts zeer voorlopig geholpen heeft, doch dit geen aanwijzing vormt dat hij op lange termijn in de stad Mazar-e-Sharif zou kunnen leven.

Verzoeker laat in het geheel na deze vermeende problemen en obstakels te staven of uiteen te zetten waarom dit hem ervan zou weerhouden op zijn schoonfamilie of vader te kunnen rekenen. Bovendien dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: *“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”* (eigen onderlijning).

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij zich *“ongepast voelt in Afghanistan”* na lange verblijven in Europa waarin hij verwesterd zou zijn, merkt de Raad op dat verzoeker in wezen niet verder komt dan het uiten van een loutere blote bewering en geenszins *in concreto* aantoont dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Mazar-e-Sharif zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Mazar-e-Sharif over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij we en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het EVRM, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52 lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een **doeltreffende voorziening** in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, lid 1 van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 17). Artikel 6 van het EVRM is weliswaar niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.24.1.; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.3.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing

toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker nergens aanhaalt in het verleden onderworpen te zijn geweest aan daden van vervolging in Afghanistan er *in casu* helemaal geen sprake is van eerdere vervolgingen, kan artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet evenmin dienstig worden ingeroepen.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER